

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1026/2014
13.11.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Иваном Труљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Љ.Л., због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 4) Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Љ.Л., адвоката К.Р., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 571/11 од 15.11.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 327/13 од 24.10.2013. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП дана 13.11.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Љ.Л., адвоката К.Р., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 571/11 од 15.11.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 327/13 од 24.10.2013. године у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину К 571/11 од 15.11.2012. године окривљени Љ.Л. је оглашен кривим да је извршио кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 4) Кривичног законика, за које је осуђен на казну затвора у трајању од две године и новчану казну у износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, а истовремено је одређено да ако окривљени не плати наведену новчану казну у остављеном року иста ће бити замењена у казну затвора и то тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. На основу члана 196. став 1. ЗКП окривљени Љ.Л. је обавезан на плаћање судског паушала у износу од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом извршења. На основу члана 206. став 2. ЗКП оштећена Хемијска индустрија „...“ АД из ... је упућена да имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 327/13 од 24.10.2013. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Зрењанину и браниоца окривљеног Љ.Л., а пресуда Основног суда у Зрењанину К 571/11 од 15.11.2012. године је потврђена.

Против наведених пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Љ.Л., адвокат К.Р. због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, у вези члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и у вези члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање пред другим измењеним већем или да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи одговорности.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама, против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног Љ.Л. у захтеву за заштиту законитости наводи да су нижестепене пресуде захваћене битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, те да је с тим у вези повређен и члан 34. став 4. Устава Републике Србије, као и начело изражено у члану 4. Протокола број 7. Конвенције за заштиту људских права јер је пред првостепеним и другостепеним судом истакнуто да постоји одбијајућа пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 806/2011 од 24.04.2012. године која је донета поводом пресуде Основног суда у Зрењанину К 56/10, а којом пресудом је окривљени Љ.Л. оглашен кривим да је оштетио Хемијску индустрију „...“ АД, а у вези са поступком принудног извршења који је вођен пред Општинским судом у Зрењанину у предмету И 3035/2005, те да се и у том предмету ради и о истој оштећеној и о истим износима из истог основа и да се оба нижестепена суда позивају на крунски доказ извршни спис Општинског суда у Зрењанину И 3035/2005, а у питању је исти животни и пословни догађај између „...“ и „...“, па су исти докази база и темељ оба кривична поступка, јер је саслушана иста сведокиња В.Ј. и прочитани су исти рачуни и отпремнице издате од „...“, а прочитани су и списи И 539/2005 и И 3035/2005, па је по оцени браниоца окривљеног предметна кривично-правна ствар већ правноснажно пресуђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 806/11 од 24.04.2012. године, а која је донета поводом жалбе на пресуду Основног суда у Зрењанину К 56/10.

Побијаном правноснажом пресудом Основног суда у Зрењанину К 571/11 од 15.11.2012. године окривљени Љ.Л. је оглашен кривим да је извршио кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 4) КЗ јер је у временском периоду од 18.05.2004. до 07.06.2004. године радећи као оснивач и директор ДОО „...“ из ... у намери прибављања противправне имовинске користи за ДОО „...“ грубо повредио овлашћења у погледу управљања и располагања имовином, на тај начин што је лажним

приказивањем чињеница представнику оштећене Хемијске индустрије „...“ АД из ... навео представника оштећене АД Хемијске индустрије „...“ да закључи уговоре 18.05.2004. године број В/223 и 31.05.2004. године број К 349 и да му по основу наведених уговора на штету Хемијске индустрије АД „...“ испоручи средства за заштиту биља у вредности од 40.948.720,88 динара, након чега за преузету робу уопште није извршено плаћање од стране ДОО „...“.

Из списка предмета произилази да је правноснажном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 806/11 од 24.04.2012. године, а у односу на коју пресуду бранилац окривљеног истиче да је управо том пресудом према окривљеном а поводом исте кривично-правне ствари као и у побијаним пресудама, оптужба правноснажно одбијена, између осталог према окривљеном Љ.Л. је одбијена оптужба да је дана 28.01.2008. године у ... као власник и одговорно лице ДОО „...“ у намери да осујети измирење извршног повериоца ХИ Ж. а.д. К. у току принудног извршења против извршног дужника ДОО „...“ из ..., који се води пред Општинским судом у Зрењанину у предмету број И 3035/05 отуђио делове своје имовине у укупном износу од 22.197.500,00 динара јер је покретне ствари које су досуђене извршном повериоцу ХИ „...“ а.д. решењем Општинског суда у Зрењанину И 3035/05 од 02.03.2007. године отуђио, а на који начин је оштетио повериоца ХИ „...“ а.д. за износ од 22.197.500,00 динара, а чиме би извршио кривично дело оштећење туђих права из члана 220. став 2. у вези става 1. КЗ.

Одредбом члана 4. став 1. ЗКП је прописано да нико не може бити гоњен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен.

Одредбом члана 4. став 1. Протокола 7. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода је прописано да се никоме не сме поново судити нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе за дело због кога је већ био правноснажно ослобођен или осуђен у складу са законом и кривичним поступком.

Одредбом члана 34. став 4. Устава Републике Србије прописано је да нико не може да буде гоњен и кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен, те да истим забранама подлеже вођење поступка и за неко друго кажњиво дело.

Полазећи од наведеног, по оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају правноснажна пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 806/11 од 24.04.2012. године у делу у којем је према окривљеном Љ.Л. одбијена оптужба да је извршио кривично дело из члана 220. став 2. у вези става 1. КЗ, а у смислу члана 4. став 1. ЗКП, члана 4. став 1. Протокола 7. Конвенције за заштиту људских права и члана 34. став 4. Устава РС није пресуђена ствар у односу на побијане одлуке у овом поступку којима је окривљени Љ.Л. оглашен кривим да је извршио кривично дело из члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 4) КЗ. Наиме, из чињеничног описа кривичног дела из члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 4) КЗ

за које је окривљени побијаним одлукама оглашен кривим и из чињеничног описа кривичног дела из члана 220. став 2. у вези става 1. КЗ за које је према окривљеном правноснажном пресудом Апелационог суда у Новом Саду оптужба одбијена, јасно произилази да се ради најпре о различитом времену извршења кривичног дела, јер је у предметном кривичном поступку окривљени оглашен кривим за временски период „од 18.05.2004. до 07.06.2004. године“, док је према окривљеном оптужба одбијена да је кривично дело из члана 220. став 2. у вези става 1. КЗ извршио „дана 28.01.2008. године“, као и о другачијим радњама извршења ова два кривична дела будући да је окривљени у предметном кривичном поступку оглашен кривим да је грубо повредио овлашћења у погледу управљања и располагања имовином на тај начин што је лажним приказивањем чињеница представнику оштећене истог навео да закључи уговоре и да му на основу тих уговора на штету оштећене испоручи средства за заштиту биља у вредности од 40.948.720,88 динара, док је у поступку у којем је оптужба према окривљеном одбијена окривљеном стављено на терет да је у намери да осујети измирење извршног повериоца ХИ „...“ АД отуђио делове своје имовине у укупној вредности од 22.197.500,00 динара, а које покретне ствари су досуђене извршном повериоцу ХИ „...“ АД решењем Општинског суда у Зрењанину И 3035/05 од 02.03.2007. године. С тим у вези, без утицаја су чињенице које бранилац окривљеног истиче у захтеву за заштиту законитости, а да је између окривљеног као оснивача и директора ДОО „...“ из ... и оштећене Хемијске индустрије „...“ АД из ... постојао само један пословни однос и да су исти докази база и темељ оба кривична поступка, јер по оцени овог суда поводом тог једног пословног односа окривљени је предузео различите противправне радње у различитим временским периодима и са другачијим штетним последицама, односно остварена су бића више различитих кривичних дела, због чега се не може у конкретном случају радити о већ пресуђеној ствари, а како се то захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног неосновано истиче.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Љ.Л., адвоката К.Р. је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног Љ.Л. у захтеву за заштиту законитости истиче и повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, при чему у образложењу поднетог захтева не наводи због чега сматра да је побијаним одлукама учињена наведена битна повреда одредаба кривичног поступка, односно не указује на ком то евентуално недозвољеном доказу се заснивају побијане пресуде. Како Врховни касациони суд приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном доношењу у оквиру разлога (члан 485. став 1. тачка 1) у вези става 4. ЗКП), дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислу члана 489. став 1. ЗКП, те како је бранилац окривљеног у захтеву само истакао повреду из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП не дајући разлоге због којих сматра да је побијаним одлукама учињена наведена повреда, Врховни касациони суд је оценио да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописан садржај (члан 484. ЗКП).

Надаље, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је током предметног кривичног поступка саслушана сведок В.Ј. и да је везано за њен исказ суд требало да прихвати његов предлог да се изврши вештачење како би се разграничило шта је главница, шта камата, те да ли је у питању један пословни однос, као и да је током поступка требало саслушати предложене сведоке и утврдити зашто оштећена „...“ АД није организовала утовар кукуруза као робе иако је то била њена обавеза, а да из ... преузме робу која је очигледно постојала, те да окривљени није могао на други начин грубо да повреди овлашћење у погледу управљања, располагања и коришћења имовином када је очигледно по записницима суда имао сваке године на лагеру преко 3.500 тона кукуруза и 334 тоне пшенице. Изнетим наводима, по налажењу овог суда, првостепена и другостепена пресуда побијају се због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што није разлог из члана 485. став 4. ЗКП, због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, па је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП, у вези члана 484. ЗКП у делу којим је захтев одбацио јер исти нема законом прописан садржај, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу којим је захтев одбацио као недозвољен.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**